dar mai ales, în cei de lângă ei, este, poate, cea mai sensibilă temă și preocupare care am observat-o. Dincolo de aparențe, sunt tineri care l-au descoperit pe Dumnezeu, care își apreciază părinții și educația primită.

Sunt tineri, în care merită să ne investim timpul și răbdarea, dragostea și înțelegerea.

Îți mulțumim!

De asemenea, am dorit să aflăm chiar de la adolescenți în ce fel le-a fost de folos această tabără și cu ce amintiri frumoase au venit de acolo. Se pare că fetele au fost mai prompte în a răspunde...

Claudia: M-a ajutat **să îmi exprim sentimentele, să privesc unele lucruri dintr-o altă perspectivă, să învăț să cer sfaturi când am nevoie de ajutor și să comunic cu ceilalți**. Ca amintire frumoasă: am fost pe un deal și toți am fost obosiți și ne-am strâns într-un cerc și îi ceream sfaturi lui Tudor, care erau foarte de folos. A fost frumos că ne-am putut deschide față de Giorgiana și față de Tudor.

Mădălina: Pentru mine această

tabără a însemnat mult, deoarece **am cunoscut niște persoane minunate.** O amintire frumoasă pe care o am din această tabără a fost momentul în care am mers pe deal și am privit stelele. M-am bucurat că l-am avut ca „special guest" pe Tudor, care ne-a dat niște sfaturi folositoare pentru mai departe. Vreau să-i mulțumesc și Giorgianei pentru frumoasele activități făcute împreună, pentru minunatul imn al taberei pe care m-a lăsat să-l scriu și pentru faptul că a fost și este ca o soră mai mare pentru noi. Vă îmbrățișez pe toți.

Briana: Tabăra aceasta m-a ajutat **să socializez mai mult și să-mi fac noi prieteni**. În tabără am făcut tot felul de activități, acestea formând amintiri de neuitat, precum jocurile, focurile de tabără și drumețiile.

Carolina: Tabăra aceasta m-a ajutat **să fiu mai deschisă, să ies din starea mea de confort, să fiu mai harnică, să cunosc mai bine persoanele din jurul meu și natura**, să-mi fac amintiri de neuitat cu persoane dragi, de exemplu: focurile de tabără, mai ales cel de pe deal, drumețiile, activitățile și jocurile făcute, poveștile lui Giorgi și sfaturile lui Tudor, scăldatul în pârâu și spectacolul. Concluzie: cea mai faină tabără din toate punctele de vedere. Recomand!

ANUNȚURI

• Săptămâna aceasta, familia fraților noștri, Andrei și Andreia Melniczki, s-a mărit cu încă o fetiță, **Ioana**. Tot acum a primit botezul **Teodora**, prunca lui Constantin și a Minodorei. Dumnezeu să le dea putere și credință tare în viață!

• **Asociația Sf. Iosif cel Milostiv**, prin fratele nostru Mihai Țepeș, a dus la bun sfârșit în aceste zile o acțiune de ajutorare a oamenilor afectați de inundațiile din județul Alba. Donațiile celor care au răspuns la chemare au însumat aproximativ 10.000 lei, din care s-au putut lua 1,5 tone de alimente și produse de igienă, strict necesare pentru peste 600 de oameni din zona Câmpeni – Roșia Montană (2 orașe și 7 sate).

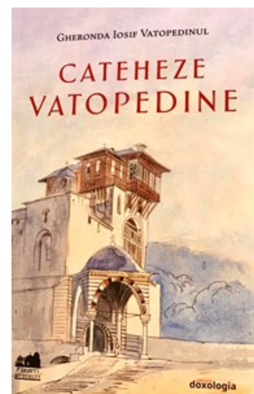

• În ziua de 22 iulie, cimitirul Giulești din București devine un loc de mare pelerinaj la mormântul **pr. Mărturisitor Ilie Lăcătușu.** Niște surori au avut bucuria de a se închina la moaștele sale în acest an, după o lungă, dar binecuvântată așteptare de 8 ore. Păr. Iustin Pârvu spunea despre acest om al lui Dumnezeu: *„Rar îl auzeai vorbind ceva, și atunci când o făcea, era foarte important ceea ce spunea, de cele mai multe ori ne îndemna să ne rugăm atunci când eram în vreo primejdie. Despre acest om pot să spun că avea cu adevărat darul smereniei."*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Lucrarea de față este un adevărat tratat filocalic de viețuire creștină în general și monahală în special. Originalitatea catehezelor Părintelui Iosif Vatopedinul, ucenicul binecunoscutului avvă contemporan Iosif Isihastul, constă atât în mărturia și experiența personală a autorului, dar și în faptul că mare parte din învățăturile și principiile monahale cunoscute în tradiția creștină răsăriteană sunt expuse și aplicate în contextul actual.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

NEBUNIA PĂCATELOR

Cuvânt al Sf. Iustin Popovici

Atunci când începem să respingem tot ceea este dumnezeiesc, ne umplem treptat de energii diavolești, treptat omul se transformă în demon.

De unde sunt oamenii nebuni în această lume, de unde vine nebunia în această lume? De la diavol. Ce este diavolul? **Diavolul este dementa desăvârșită, nebunia desăvârșită, căci diavolul este luptător împotriva lui Dumnezeu.** Se scoală împotriva lui Dumnezeu, se luptă cu Dumnezeu – iată, acesta este diavolul.

Din Arhanghel devine diavol. Nu vreau Adevărul dumnezeiesc veșnic, vreau să fiu independent de Dumnezeu, independent de Adevărul Său, independent de Dreptatea Sa, independent de Legile Sale! Iată, diavolul nu este nimic altceva decât în întregime nelegiuire, în întregime independență de Dumnezeu, și aceasta înseamnă independență de toate bunătățile dumnezeiești. **În diavol totul este contrar**: ceea ce este cel mai de seamă în viață și în lume – Dumnezeu -, el a proclamat ca cel mai puțin important. A proclamat Dreptatea dumnezeiască ca nedreptate și Adevărul dumnezeiesc ca minciună; Bunătatea dumnezeiască a proclamat-o ca rău; a dat la o parte tot ceea ce este dumnezeiesc și prin aceasta a devenit diavol. Vai, tot așa și noi, oamenii din această lume, mica făptură omenească, atunci când începem să respingem tot ceea este dumnezeiesc, ne umplem treptat de energii diavolești, treptat omul se transformă în demon.

Fiecare luptător împotriva lui Dumnezeu se află de fapt într-o călătorie către demență, către nebunie, precum ajunseseră demonizații din Gadara. Cu mândria s-a înălțat cel dintâi Arhanghel al lui Dumnezeu, purtătorul de lumină, ca să-L poată substitui pe Dumnezeu, ca să ocupe locul lui Dumnezeu; și când aceste gânduri au împărățit întru el, au stăpânit ființa sa, el s-a prăvălit din înălțimile Cerești în adâncul iadului. Întru el totul s-a dat peste cap, totul, și el a devenit duh întunecat al răului, duhul negru al morții, stăpânul iadului întunecat și groaznic. Dacă omul urmează aceeași cale, aceasta conduce la acea nebunie, la acea ieșire din minți. **Când în om, în sufletul**

Sf. Cuvios Ioanichie de la Muscel (†26 iulie 1638)

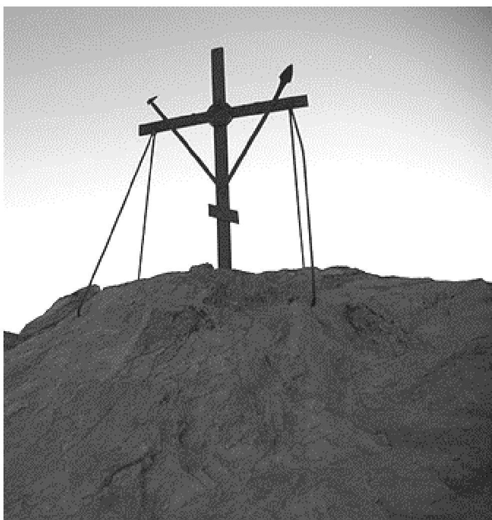
Pe Valea Dâmboviței, între Târgoviște și Câmpulung, a existat una din cele mai vechi vetre isihaste românești, unde s-au nevoit mulți monahi cu viață sfântă, ale căror nume nu se mai cunosc. Unul dintre ei a fost Cuviosul Ioanichie. Râvnind fericitei vieți pustnicești și arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a închis de bună voie într-o peșteră săpată în peretele muntelui și acolo s-a nevoit, neștiut de oameni, mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine și apă o dată pe săptămână, pe care o cobora până la gura peșterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine i le aducea din timp în timp egumenul schitului. După o viață de nevoință aspră, cuviosul și-a dat sufletul în mâinile Domnului. În primele decenii ale secolului XX, s-au descoperit osemintele lui întregi, galbene, binemirositoare și acoperite cu o pânză de păianjen. Deasupra mormântului erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie Schimonah, 1638".

său, dă buzna mândria, și când ea începe să se manifeste în forță, **atunci se întâmplă ceva cumplit în sufletul omului mândru și arogant, atunci el se desparte de Dumnezeu, stă împotriva lui Dumnezeu și treptat înnebunește**.

Fiecare păcat, frații și surorile mele, **este o mică nebunie**, fiecare patimă este o mică nebunie. Privește-te pe tine la mânie. Ce este mânia? Când te mânii, aceasta este o mică nebunie. Privește-te cum arăți atunci. Și ce să spunem despre invidie? O, invidia este o astfel de nebunie a sufletului... Da, invidia îl trădează și pe Hristos Dumnezeu, căci se spune în Evanghelie că evreii L-au predat la moarte pe Domnul Hristos din invidie (Matei 27, 18).

Cine vindecă de această strașnică nebunie? Numai Domnul Care a devenit om, Domnul Iisus Hristos. Iată Buna-Vestire de astăzi, iată Evanghelia de astăzi. Zici: Evenimentul din Evanghelia care s-a citit astăzi, s-a petrecut cu două mii de ani în urmă. Aceasta s-a întâmplat atunci, ce legătură are cu noi? Socotești că nu are. Are. Iată că aceleași evenimente evanghelice se petrec și astăzi: se tămăduiesc demonizații, se tămăduiesc oamenii nebuni. Este aceeași putere pe care Domnul a lăsat-o Bisericii Sale și aceeași putere iese din El și astăzi și-i tămăduiește pe oameni de orice nebunie. Omule, să nu uiți aceasta. Mergi la mănăstiri și la moaștele sfinților și vei vedea cum sunt aduși oameni demonizați, și, pentru rugăciunile monahilor și preoților, se tămăduiesc.

Omule, ție, în fiecare zi și în fiecare noapte Domnul îți oferă Împărăția Cerurilor. Aceasta este patria ta veșnică. Ia aminte cum trăiești, ia aminte pentru ce trăiești pe pământ. Tu ești o ființă nemuritoare. Dumnezeu te-a creat pentru nemurire. Pentru aceasta a venit El în această lume, pentru aceasta a dăruit Evanghelia Sa, pentru aceasta **a întemeiat Biserica Sa și ne-a dăruit în ea toate mijloacele de a ne izbăvi de orice păcat, de orice moarte, de orice diavol**. Da, El, Dumnezeu, a venit în această lume ca noi să ne izbăvim de toate acestea, ca să ne dăruiască Viața veșnică. Lui, numai Lui, Singurului Adevăratului Dumnezeu în toate lumile, fie cinstea și slava și din partea noastră, a celor mici și neînsemnați. Amin!

Pe potecile Muntelui Athos

SĂNĂTATEA TRUPULUI PORNEȘTE DE LA SUFLET

O maică mi-a scris cândva. Spunea că e bolnavă și are nevoie de operație, altfel va muri. I-am răspuns, sugerându-i o altă cale. Apoi mi-a scris din nou: doctorul i-a spus că dacă nu se operează, va interveni perforația și va muri. I-am repetat: Ai credință și nădejde că Dumnezeu va ajuta și alege să mori. Mi-a scris apoi, spunând că s-a vindecat. Vedeți? Am trăit acest lucru de mii de ori. **Când știi că ești gata de moarte și o aștepți să vină, ea va fugi de tine.** Dar când ți-e teamă, te va urmări necontenit. *(Sf. Iosif Isihastul)*

***

Când ne dăruim viața lui Hristos, atunci organismul nostru spiritual este în pace, ceea ce permite organelor noastre să înceapă a funcționa normal. Toate depind de starea noastră. Apoi, ne revenim și încetează suferința... La fel este și în cazul cancerului: dacă avem încredere în Dumnezeu și sufletul ne este liniștit, atunci harul dumnezeiesc împreună cu cele lumești lucrează astfel încât cancerul și orice altă boală vor dispărea. Dacă nu știați, vă spun că **depresiile sunt motivul ulcerului la stomac.** Problema este că sistemul nervos simpatic este supus presiunii; atunci acesta se prăbușește și suferă, ceea ce duce la ulcer. Același lucru putem spune și despre cancer. Ambele boli depind de sistemul nostru nervos. Când în suflet este dezordine, aceasta afectează trupul și subminează sănătatea. *(Sf. Porfirie Kavsokalivitul)*

***

Dacă suntem bolnavi, atunci e mai bine să ne dăruim lui Hristos. Când simțim durere, să ne gândim că sufletul nostru are nevoie de răbdare și de însănătoșire, mult mai mult decât avem nevoie de un trup de oțel, care ne-ar permite tot felul de performanțe trupești. *(Sf. Paisie Aghioritul)*

***

Dacă te îngrijești mai mult de sănătatea sufletului tău, vei suferi mai puțin trupește. Nu trebuie să-ți placă a fi vindecat, ci să dorești a rămâne sănătos. *(Monahul Simeon Athonitul)*

***

Dacă Hristos vede că un om poate duce o boală gravă, El i-o va da: căci **puțina sa suferință îi va aduce mare câștig în viața veșnică**. Suferim aici, dar vom dobândi folos dincolo, căci fiecare suferință în parte va primi plata ei în Împărăție. *(Sf. Paisie Aghioritul)*

„Hulai, tulai, tulai, mă!
Am plecat în tabără,
Să vii și tu neapărat,
Că la Roșia ne-am distrat!"

La revedere, TABĂRĂ DRAGĂ!

Săptămâna trecută, o parte din adolescenții noștri au petrecut câteva zile la Roșia Nouă, în deja tradiționala tabără de vară, organizată de Giorgiana actrița. Anul acesta a avut parte de ajutor și din partea lui Tudor-Gheorghe din strană, pe care l-am rugat să ne spună câteva impresii despre ce s-a întâmplat acolo.

Cu ce și-au ocupat adolescenții noștri timpul în tabără?

Tabăra la care am fost invitat să particip, a fost **o ocazie de a mă cunoaște și mai bine pe mine, dar și prilej de a asculta pe celălalt de lângă mine.** Am încercat **să combinăm educația cu distracția**. Un loc aparte în tabără l-a avut rugăciunea, respectiv Paraclisul Maicii Domnului, pe care l-am citit zilnic, în aer liber, împreună, pe rând. Tot în fiecare zi, împărțiți pe grupe, tinerii noștri ne-au prezentat viața și activitatea unor domnitori români. Activitățile au fost diversificate: de la gătitul mâncării și spălatul vaselor, până la adunatul fânului și coloratul caselor.

În prima zi, după ce ne-am luat în primire paturile-fetele și saltelele-băieții, am fost și am vizitat satul, unde am fost uimiți să vedem încă în funcțiune, o presă de ulei și o moară de apă. După-amiaza, fetele s-au ocupat de realizarea unui steag, iar băieții de adunarea de lemne și pregătirea focului de tabără-activitate pe care am realizat-o în fiecare seară. A doua zi, ajutați de indicațiile specialiștilor în pictură, Carla și Alin, ne-am exersat talentele de mici pictori, pe pereții unei căsuțe, care a prins din nou viață prin florile și păsările realizate. Tot în acest timp, unii am adunat fânul, alții au făcut căpițe, alții au decojit butuci de lemne, am cărat și stivuit lemne. Seara de marți, s-a încheiat cu o mică expediție montană, prin arborarea steagului și prin sfârâitul grătarului care ne-a asigurat cina zilei. Mijlocul săptămânii ne-a oferit prilejul de a comunica mai mult și de a ne cunoaște abilitățile prin jocurile în aer liber.

Ziua cu cel mai mare impact, a fost ziua de joi. După o plimbare cu mașina de o oră, până în ținuturile Zărandului, unde am aflat mai multe despre fauna locului, am pătruns în inima pădurii pentru a vizita Peștera din calcare de la Boiu de Sus. Plecați de acolo, am poposit la o fostă unitate militară -Parcul de aventură Râușor, unde mulți dintre noi s-au dat cu tiroliana, iar alții am parcurs un traseu de aventură plin de adrenalină, dar și de ploaie. Iar pentru a ne răcori, la întoarcere am făcut un mult-așteptat popas la magazin, unde ne-am cheltuit puținii bănuți. Cu toată oboseala acumulată, nu am putut încheia ziua fără să facem focul de tabără și bineînțeles, inevitabilele discuții la o cană de ceai.

Ultima zi cu activitate, vineri, a fost repetiții pentru spectacolul ce a avut loc seara; a fost ziua cu cele mai multe jocuri și ziua în care fasolea la ceaun a fost la loc de cinste. Spectacolul organizat de Giorgiana actrița, a fost apogeul activităților din această tabără, culminând cu un ultim joc - Trăsura, organizat de subsemnatul, joc care a demonstrat că puterea de reacție și de atenție a noastră, a tuturora, încă nu era epuizată.

Care au fost provocările la care a trebuit să faci față?

Pe departe provocarea cea mai mare a fost soarele, care ne-a zâmbit și chiar a râs de noi aproape în toate zilele. Dormitul pe saltea a fost o nimica toată, pe lângă bâzâitul albinelor cu care m-am trezit în fiecare dimineață. Adunatul fânului m-a dus înapoi în timp, în frumoasa mea Moldovă, unde bunicii mei mă așteptau în fiecare vară și cu această activitate. Traseul din parcul de aventură m-a aruncat cu memoria la anul de armată, dar peste toate, problemele și frământările cu care se luptă tinerii noștri au fost cea mai frumoasă provocare pentru mine.

Am conștientizat, o dată în plus, că **întrebările, nelămuririle și împreuna-vorbire, dar mai ales, ascultarea sufletului lor, reprezintă provocarea de căpătâi și hrana sufletului meu**.

Ce ai descoperit frumos la tinerii noștri în aceste zile de tabără?

Munca în comun ne-a fost prilej să ne cunoaștem mai mult unii pe alții, însă expedițiile și cănile de ceai, băute seara la focul de tabără, au fost momentele în care am reușit să-i cunosc și mai bine, și să ne cunoaștem unii pe alții.

Am descoperit în fiecare dintre ei, noi prieteni, **suflete care așteaptă să le cunoști, și multă sensibilitate**. Vorbind cu ei, mi-am dat seama de **câtă nevoie au de cineva cu care să vorbească**, dar mai ales, de cineva care să-i asculte și să-i sfătuiască. Încrederea în ei înșiși,

„Te binecuvântez, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor mele”....

REGINA MARIA-

o frumoasă imagine a României

Nepoată a Reginei Victoria (pe cale paternă) și a Țarului Alexandru al II-lea (pe cale maternă), Regina Maria a arătat prin viața ei că, într-adevăr, copilăria de ieri reprezintă, în cele mai multe situații, personalitatea de mâine a omului.

A copilărit într-un castel tipic englezesc, înconjurat de un parc foarte frumos și de o pădure cu pășuni întinse de iarbă verde. O copilărie fără griji, am spune.... dar destul de strictă. O avea aproape, mai mereu, doar pe mama ei, deoarece tatăl era marinar în Marina Regală. Și totuși aceasta a insuflat mereu copiilor ei o anumită distanțare, considerând că orice atitudine familiară între copii și părinți, e o lipsă de respect - suferință pe care Regina Maria a resimțit-o ca adult, întrucât ar fi vrut să se poată sfătui cu ea, dat fiind că amândouă erau căsătorite în țări străine.

Timpul a trecut, cu bune și rele, zâmbete și regrete.... Adolescenta Maria avea de acum 15 ani... vremea balurilor și a recepțiilor. În cadrul unuia dintre aceste evenimente mondene, l-a cunoscut pe Ferdinand de Hohenzollern-Sigmaringen, față de care nu a prezentat un prea mare interes, dar, pentru că anturajul celor doi îi voiau împreună, s-a făcut tot posibilul ca la orice recepție, cei doi să stea alături, tocmai pentru a se cunoaște mai bine: Ferdinand săși învingă timiditatea, iar Maria nepăsarea. Astfel, pe când avea 17 ani, Maria e cerută în căsătorie și acceptă fără șovăire, căci mama ei îi repeta mereu:

- Prințesele trebuie să se căsătorească de tinere. Când trec de 20 de ani încep să gândească prea mult, să aibă prea multe idei ale lor, ceea ce încurcă tot.

Viața Mariei de acum începe... O adaptare grea, deoarece disciplina unchiului-rege Carol și înclinația spre visare și poezie a mătușii-regine Elisabeta, erau lucruri cu care greu s-a obișnuit. Supranumită „Mama tuturor”, a avut 6 copii, fiind bunica ultimului rege al românilor, Mihai I. Curând calitățile Mariei aveau să se facă remarcate, pentru că au venit vremuri tulburi, cauzate de Primul Război Mondial. Îmbrăcată în uniforma albă de soră medicală a Crucii Roșii, nu a pregetat a lucra direct pe front în spitale de campanie și a coordona activități ale unor fundații de caritate, devenind pentru toți „mama răniților” și „regina soldat”.

- Multe zile am rămas în mijlocul soldaților mei și Dumnezeu mi-a îngăduit să pot fi de vreun ajutor; zile de strașnică trudă, zile de întuneric, când ce vedeam erau lucruri pe care niciodată nu voi mai putea să le uit, a mărturisit mai apoi Regina Maria.

Diplomația și calitățile de lider au determinat-o să se implice direct în viața politică a țării, să aibă inițiative, întâlniri cu miniștri și diplomați, căutând strategii prin care să făurească statul național unitar român. Cât devotament! Câtă dragoste față de poporul pe care îl cârmuia!.... Și lupta a dus-o la bun sfârșit, căci la 1 decembrie 1918, Marea Adunare Națională de la Alba Iulia -„micul orășel al cărui nume are un ecou special în sufletul fiecărui român”-proclama Unirea cu patria-mamă a provinciilor românești de peste Carpați. După doi ani de refugiu la Iași, cei doi suverani – Regele Ferdinand și Regina Maria- au trecut triumfători pe sub Arcul de Triumf din București, orașul care a devenit noua capitală a țării. Încoronarea celor doi a avut loc 4 ani mai târziu în Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia.

-Și ne privirăm față în față, poporul meu și eu. Străina venită de peste mări nu mai era străină. Era a lor...

Gânduri, trăiri, amintiri... pe toate le-a așternut de-a lungul anilor, pe paginile unor cărți care au făcut-o remarcată de valorile culturale ale vremurilor, fiind membră de onoare a Academiei Române.

- Privind înapoi- spunea Regina Maria- ***e greu de spus ce a fost mai mare: bucuria ori durerea? Cred că bucuria a fost mai mare, dar mai lungă a fost durerea***.

Am tot vorbit de dragostea ei pentru poporul nostru, dar prețuirea și respectul pe care le purta fiecare suflet de român, sunt de netăgăduit. În vizitele ei prin sate, imediat ce auzeau trăsura, țăranii veneau alergând să o întâmpine, purtând stegulețe și chiuind de bucurie. Clopotele bisericii răsunau cu veselie, bătrânii gârboviți își acopereau fețele plângând de bucurie, iar cete de femei și de copii își deșertau grădinile ca să poată așterne flori în calea Reginei lor... Simplu și curat...

Începând cu 1938, starea de sănătate a Reginei se agravează și deoarece tratamentul pe care îl urma la clinica din Germania nu dădea rezultate, a cerut să fie adusă în țară. În drum spre Sinaia, deoarece vremea era toridă în acele zile, țăranii acopereau vagonul cu frunze ca să se răcorească și turnau apă pe linii pentru a le răci. Doreau să ușureze durerea și suferința celei care le-a fost mereu alături.

Regina Maria a adormit în 18 iulie, la vârsta de 62 de ani, fiind înmormântată alături de soțul ei, la Curtea de Argeș. Înmormântarea a fost una fastuoasă, pe măsura dragostei pe care i-o purtase poporul român. Astfel s-au împlinit cuvintele testamentare ale reginei Maria : ***„Nimeni nu e judecat pe drept cât trăiește; abia după moarte este pomenit sau dat uitării. Poate de mine vă veți aminti deoarece v-am iubit cu toată puterea inimii mele și dragostea mea a fost puternică, plină de avânt; mai târziu a devenit răbdătoare, foarte răbdătoare.”***

Iustina

SFÂNTA CUVIOASĂ IRINA,

Făcătoarea de minuni din Hrisovalant

(28 iulie)

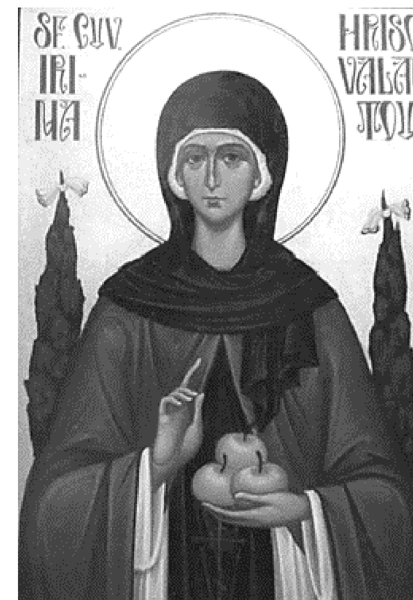
Sfânta Irina s-a născut în secolul al IX-lea și se trăgea dintr-o familie înstărită din Capadocia. Pentru frumusețea și înțelepciunea ei a fost aleasă de trimișii împărătesei Teodora, apărătoarea icoanelor (11 februarie), să fie soția fiului acesteia, Mihail. În drumul spre Constantinopol, trecând pe lângă Muntele Olimp, sfânta a cerut să se oprească pentru a primi binecuvântarea Cuviosului Ioanichie cel Mare (4 noiembrie), care locuia în acest munte. Sfântul a întâmpinat-o, i-a spus să meargă la Constantinopol, unde mănăstirea de maici a Hrisovalantului are nevoie de ea, și a petrecut-o cu binecuvântări, bucurându-se. Ajungând la Constantinopol, a aflat că Mihail se căsătorise cu o altă fecioară, cu numai câteva zile înainte. Dar nu s-a întristat nicidecum de această întorsătură a lucrurilor, ci amintindu-și cuvintele marelui Ioanichie, și-a eliberat robii, și-a împărțit averea săracilor și a intrat în mănăstirea Hrisovalant. Și se supunea tuturor surorilor cu multă smerenie, **încât pe nici una nu a smintit sau întristat vreodată**; iar ascultările cele mai de jos le făcea fără împotrivire. Și adormind întru Domnul stareța, Sf. Metodie Mărturisitorul, care era atunci patriarh al Constantinopolului, a așezat-o pe Sf. Irina egumenă.

Darul înainte vederii

Sf. Irina a început a se nevoi încă și mai mult, rugându-se Domnului să-i dea darul mai înainte-vederii, pentru a cunoaște greșelile cele ascunse ale maicilor, ca să le îndrepte și să nu fie date la chinuri. Și Domnul a trimis la dânsa un înger care i-a vestit că a primit porunca de la Domnul să stea totdeauna lângă ea și să îi descopere cele ascunse. Apoi s-a făcut nevăzut, iar cuvioasa mulțumea lui Dumnezeu cu lacrimi. Și de atunci îngerul n-a lipsit de lângă ea, ci i se arăta în fiecare zi, vorbind cu ea ca un prieten cu prietenul său.

Neclintită la rugăciune

Într-o noapte, pe când se ruga cu mâinile ridicate precum obișnuia, diavolii au năvălit asupra ei cu zarvă mare să o oprească de la rugăciune, însă sfânta sta neclintită rugându-se. Atunci un demon a aprins o lumânare de la candelă și a ars acoperământul sfintei și culionul. Apoi ajungând focul până jos, i-a ars nu numai hainele, ci și multe părți ale trupului, adică umerii, pieptul și spinarea. Și focul ar fi ars tot trupul ei dacă nu l-ar fi stins o soră ce a

venit la chilia cuvioasei simțind miros de haine și de carne arse. Iar sfânta stătea nemișcată ca un stâlp, rugându-se. Iar sora care a stins focul a mișcat-o puțin pe cuvioasa, care pogorându-și mâinile târziu, a zis:

- De ce mi-ai pricinuit atâta răutate, fiica mea, lipsindu-mă de atâtea bunătăți? Nu se cade a cugeta cele ale oamenilor, ci cele ale lui Dumnezeu. Căci până în ceasul acesta ***stătea înaintea mea un sfânt înger și-mi împletea o cunună din tot felul de flori cum nu s-au mai văzut****. Și când își întindea mâna ca s-o pună pe capul meu, ai venit tu și ai purtat grijă de mine; drept aceea îngerul a fugit și mi-ai dat această întristare și pagubă neasemănată.*

Sora, auzind acestea, a plâns. Apoi, cum desprindea bucățile de haină arse și lipite de carnea ei, ieșea o mireasmă fără seamăn, pe care simțindu-o toți, se minunau. Iar Domnul, după i-a vindecat rănile ce i se făcuseră, i-a sporit și darul proorociei.

Batistele chiparoșilor

La marile sărbători, sfânta obișnuia să privegheze în curtea mănăstirii sub cerul înstelat. Odată, o călugăriță a văzut-o pe stareță **rugându-se fără să atingă pământul, ci stând în văzduh**. Monahia uluită a văzut, de asemenea, că doi chiparoși foarte înalți care erau lângă ea, își plecaseră vârfurile la pământ și după ce sfânta i-a binecuvântat, iarăși s-au întors la starea lor. După câteva zile, monahiile au văzut batiste în vârfurile celor doi chiparoși, pe care fericita Irina le legase, căci de multe ori chiparoșii își plecau vârfurile, închinându-se ei.

Mere din Rai

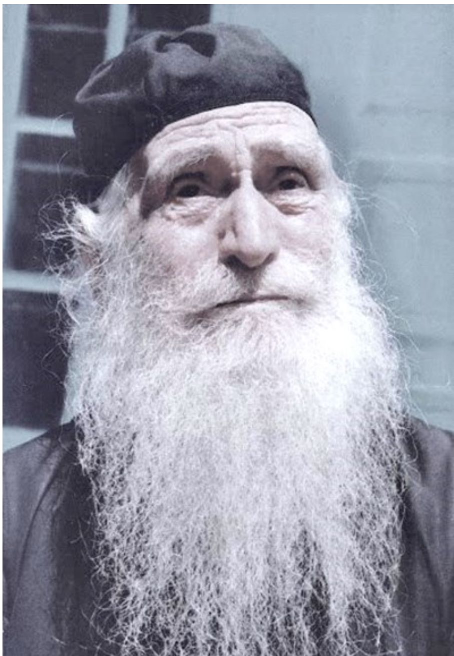
Într-o zi, în timpul Utreniei, un marinar a venit la poarta mănăstirii și i-a spus sfintei că a venit din insula Patmos, cu o corabie. La plecarea de pe insulă, un bătrân frumos, cu chip dumnezeiesc i-a dat 3 mere, *„din Rai de la Atotbunul Dumnezeu și robul Lui Ioan”*, pentru stareța Irina de la Mănăstirea Hrisovalant cu mesajul: *„Mănâncă din acestea pe care sufletul tău le-a poftit!”*. Cele trei mere erau minunate. Sfânta Irina a postit o săptămână, mulțumind lui Dumnezeu pentru acest dar. După ce a început Postul Mare, timp de patruzeci de zile, a mâncat bucăți mici din primul măr în fiecare zi, nimic altceva mâncând sau bând. Iar în Joia Mare le-a spus călugărițelor să primească Sfintele Taine, apoi le-a dat fiecăreia câte o bucată din al doilea măr. Iar al treilea l-a păstrat cu cinste pentru ziua sfârșitului ei și îl mirosea în fiecare zi, bucurându-se.

Sfârșitul Cuvioasei

Vestindu-i-se mai înainte sfârșitul prin înger, cuvioasa a postit vreme de o săptămână, timp în care nu a mâncat nimic afară numai de mici bucățele din cel de-al treilea măr. Iar pe 28 iulie, Sfânta Irina a chemat la sine toate maicile pentru a-și lua rămas bun. Și s-a rugat Domnului să-i păzească turma de ispitele diavolului, apoi șezând, a zâmbit văzând pe sfinții îngeri că o fericesc. Și îndată fața ei a strălucit ca soarele și atunci și-a închis ochii ca și cum ar fi dormit. Astfel și-a dat Domnului sfințitul ei suflet, trăind o sută și trei ani.

Să avem rugăciunile ei!

I.G.

Părintele Dionisie de la Colciu

Despre CÂNTARE, TIPIC și STAREA LĂUNTRICĂ potrivită slujirii bisericești (1)

Începem astăzi o serie în patru episoade despre muzica psaltică - gânduri lăsate nouă de Părintele Dionisie de la Colciu, mare trăitor român athonit, serie pe care o dorim a ne ajuta să înțelegem și să trăim cântarea și slujbele.

„**Muzica psaltică este un râu către Dumnezeu, este un drum care nu se mai termină, un drum plin de bucurie, plin de lumină, dar și plin de trudă**, la care suntem chemați toți, pentru că Dumnezeu ne-a implantat cel mai perfect instrument muzical: vocea (...) Muzica psaltică sau muzica bizantină, ca un curent neîntrerupt, de la suflet la suflet, de la minte la minte, de la inimă la inimă, s-a transmis din primele veacuri creștine până astăzi (...) Există un manuscris vestit din Țările Române, dar care acum se găsește la Copenhaga, un manuscris care este, de fapt, «roata» Sfântului Ioan Cucuzel înconjurată de îngeri: cele opt glasuri bizantine și muzica îngerilor. Muzica bizantină are cea mai îndelungă tradiție scrisă, constantă, care se cunoaște în istoria muzicii universale, prin notația extrem, extrem de păstrătoare. Deci este o tradiție extraordinară. Fiecare tropar are în spate generații de cântăreți care ni l-au adus până astăzi cu toată prospețimea și frumusețea lui“. (*Maria Alexandru, conf. dr. la Universitatea „Aristotelis“ din Tesalonic și conducătoarea grupului de paleografie muzicală din cadrul aceleiași universități*)

Prof.dr. Athanasios Vourlis din Atena spunea de curând în cadrul Masterclassului de cânt bizantin de la Iași că **muzica psaltică este inspirată de Duhul Sfânt**, iar cântarea se face dialogic, la două strane, în armonie și conlucrare, folosind doar vocea, nu și alte instrumente, într-o stare de prezență care implică trupul, mintea, inima și sufletul.

„În Biserică, toate gesturile și cuvintele, dacă nu se transformă în rugăciune, rămân fără valoare“. (Sabin Preda, dirijor al grupului „Nectarie Protopsaltul“)

„Muzica bizantină este foarte folositoare de suflet. Nu trebuie să existe nici un creștin care să nu cunoască muzica bizantină. Toți trebuie s-o învățăm. Ea are o legătură directă cu sufletul. **Muzica îl sfințește pe om fără jertfă. Fără osteneală, veselindu-te, devii sfânt.** Muzica bizantină este foarte ușoară, atunci când sufletul o îndrăgește. Mare este folosul armoniei ce-l aduce în suflet! Cel care cunoaște muzică și are smerenie, are Harul lui Dumnezeu. E gata să se înfurie, să izbucnească, dar se teme să nu strice armonia, pentru că furia și toate aceste stări păcătoase nu se potrivesc cu armonia. Și astfel, încetul cu încetul, urăște răutatea și-și însușește virtutea, care este armonie“ **(Sfântul Porfirie Kavsocalivitul)**

Panaghiotis Neochoritis, Arhon-Protopsalt al Marii Biserici a lui Hristos – Patriarhia Ecumenică de Constantinopol, referindu-se la învățarea muzicii psaltice, spunea că este nevoie de paralaghie (solfegiu) ani la rând, pentru a descoperi ethosul muzicii. Ethosul se descoperă în timp, înlăuntrul nostru, de aceea paralaghia se face rar și simplu. Primul pas în deprinderea muzicii bizantine este **smerenia**, iar al doilea - **permisiunea acordată textului de a conduce modul de cântare**. Când textul vorbește despre Înviere, de pildă, cântarea nu poate fi smerită. Frica de a cânta poate fi din egoism, din teama de a nu greși, dar nu trebuie să ne fie teamă de greșeală. Renumitul profesor și protopsalt face și o diferență între cântarea mănăstirească și cea din lume, prima având simplitate, deoarece permite minții să se gândească la sensul textului. Sensul textului nu trebuie niciodată sacrificat printr-o cântare grăbită.

După cum se poate vedea, am redat câteva păreri ale unor oameni, care dincolo de a fi sfinți, psalți, specialiști sau cercetători, au fost în primul rând iubitori de muzică psaltică. Un mare iubitor de muzică psaltică a fost și Părintele Dionisie Ignat de la Chilia Colciu, ce aparține de Mănăstirea Vatoped.

Pentru cei care nu au auzit de Părintele Dionisie sau știu foarte puține lucruri despre el, vom spune că a fost unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai vechii tradiții duhovnicești din Muntele Athos. Născut pe meleaguri botoșenene, a intrat în mănăstire la vârsta de 14 ani la Schitul Măgura. La 17 ani, în 1926, ca urmare a schimbării calendarului, pleacă împreună cu fratele lui, Părintele Ghimnazie, în Sfântul Munte. Călugărit în 1927, hirotonit ierodiacon în 1931, este hirotonit preot în 1937, an în care ajunge la Chilia„ Sfântul Gheorghe“ din Colciu, de pe moșia Mănăstirii Vadoped. În 1945 este hirotesit duhovnic la Chilia „Izvorul Tămăduirii“ de lângă Kareia. Doi ani mai târziu primește schima mare, în Duminica Sfinților Părinți Athoniți.

Decenii la rând, Părintele Dionisie se va nevoi cu multă acrivie în pustia

Colciului, iar în anul 1979 preia conducerea Chiliei „Sfântului Gheorghe“, având alături, câțiva ani, doar pe schimonahul Ioan Șova. Abia după anul 1989, odată cu venirea la Vatoped a Cuviosului Iosif Vatopedinul, ucenicul lui Gheron Iosif Isihastul, împreună cu obștea sa de la Nea Skiti, încep să vină și la Colciu doritori de viață călugărească. La puțin timp după venirea noilor ucenici, peste Părintele Dionisie vine o grea încercare: pierderea vederii, în urma agravării unui glaucom. Nu a fost deloc ușoară această cruce, dar Domnul nu l-a lăsat fără mângâiere, ci i-a dat mult har. Având smerita cugetare, darul discernământului și harisma mângâierii sufletelor, la care putem adăuga o imensă experiență ascetică, Starețul Dionisie va deveni unul dintre cei mai căutați îndrumători duhovnicești din Sfântul Munte.

Până aproape de sfârșitul vieții, în ciuda sănătății șubrede, Părintele Dionisie își va păstra cu strășnicie rânduiala de nevoință monahală, fiind un model pentru întreaga obște. La vârsta de 95 de ani, în seara zilei de 28 aprilie/11 mai, Starețul de la Colciu trece la cele veșnice. „La slujba de înmormântare, Dumnezeu a rânduit să fie prezent un Stareț (Efrem Vatopedinul), un Preasfințit Episcop (Siluan al Italiei) și un Prinț (Charles al Marii Britanii). *Căci Părintele era Stareț al chinurilor sale, Stăpân asupra sinelui său și Prinț al iubirii de Dumnezeu și de oameni*“ (Ieromonah Nifon Vatopedinul). *(va urma)*

Monahia Teofana

SUFERINȚA - *puterea* mărturisitorului Constantin Oprișan

(†26 iulie 1959)

„Să-l încercăm cu ocări și cu chinuri, ca să vedem cât este de răbdător și să încercăm suferința lui.” (Sol. 2, 19)

Mulți dintre noi am citit măcar câte ceva despre martirul Constantin Oprișan. O parte dintre noi am și ajuns într-unul din locurile pătimirii sale – Jilava, pășind cu sfială și cutremur în Casimcă. Reproducem aici o mărturie lui Neculai Popa, unul dintre cei care au gustat din cupa amară a închisorilor comuniste, întărindu-se o vreme din puterea pe care Constantin Oprișan a dobândit-o de la Dumnezeu prin îndelunga suferință.

„Datorită creșterii numărului de bolnavi și a aglomerării infirmeriei, am fost transferat la secția TBC din celularul vechi, denumită și ”Zarca Gherlei”. Condițiile aici erau mai bune, cu celule mici, cu două paturi; puteam să ne regăsim liniștea de care aveam atâta nevoie. Aici aveam să găsesc câțiva studenți care trecuseră prin Pitești, ieșiți de sub teroarea demascărilor și care discutau public despre crimele săvârșite în timpul demascărilor. Primul care a venit să mă vadă a fost N. Cojocaru din Bacău, ieșit de sub influența reeducării. Mi-a spus că în celula vecină se găsește Costache Oprișan și că este foarte bolnav. A doua zi, m-am dus să-l văd și eu; am rămas adânc impresionat, atât de starea jalnică, cât și de **căldura cu care era întâmpinat oricine venea la el.** Mai erau internați în acest timp, ca foarte grav bolnavi, Ioniță Sârbu și Sergiu Mandinescu.

Îmi amintesc cât de mult suferea Mandinescu din cauza celor întâmplate în timpul demascărilor de la Pitești. Ajunsese să-și dorească din ce în ce mai mult moartea. Stătea ore întregi numai în cămașă în fața geamului deschis, indiferent de gerul de afară, cu toate că era conștient de gravitatea bolii sale. Refuza cu încăpățânare să se îmbrace, spunând că numai astfel Dumnezeu îi va ierta greșelile. Nu după mult timp, va fi transferat de la Gherla la Craiova, unde i-am pierdut urma. Spre deosebire de Sergiu Mandinescu, Costache Oprișan era resemnat, fiind **în stare să suporte orice i-ar fi hărăzit soarta, dornic de a da tuturor din tot ce avea el mai de preț, dragostea și bunătatea care-i umpleau sufletul.** Era pentru noi ca un far care ne lumina calea, spre a ne scoate din întunericul în care ne zbăteam, în urma întunecatelor zile trăite în închisoarea din Pitești.

În el regăsisem sprijinul moral pentru a rezista tuturor greutăților ce se iveau, iar vorbele lui aveau darul de a ne întări sufletul, dându-ne parcă noi puteri. Deși nu se putea da jos din pat, niciodată nu era singur. Mergeai la el cum ai fi mers la un izvor pentru a-ți potoli setea, iar când plecai, te simțeai mai liniștit, mai ușurat și mai încrezător în tine. Nu cunosc și nu cred să fi fost vreunul dintre cei considerați reeducați, chiar până în măduva oaselor, care să fi ajuns în infirmerie și, întâlnindu-l pe Costache Oprișan și stând de vorbă cu el, să nu se trezească din starea de îndobitocire în care fusese adus și să nu revină la normalitate. Cu toată boala lui deosebit de gravă, nu evita o clipă să discute cu cei ce-l vizitau, **încurajându-i și îndemnându-i a-și căuta liniștea prin meditații și rugăciune**.”

„Să nu te-ntorci din cale,
prin a Sodomei carceri
Când duhul tău te minte.
Prin foc, prin fier, prin ape,
dar numai înainte!
Căci drumurile-n spirit nu
suferă întoarceri.”